

Sygn. akt **XX GC 443/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzena Iwańska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Pieńczuk

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) S.A. w W. (poprzednio: (...)) Bank S.A. w W.)**

przeciwko **Zakład (...) Sp. z o.o. w G.**

skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego

orzeka:

1. Oddala powództwo;
2. Zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz Zakład (...) Sp. Z o.o. w G. 1728,00 zł (tysiąc siedemset dwadzieścia osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Marzena Iwańska

Sygn. akt XX GC 443/13

UZASADNIENIE

Skargą o uchylenie wyroku sądu polubownego z dnia 16 maja 2013 roku (data stempla pocztowego, k.28) (...) S.A. z siedzibą w W. (dawniej: (...) Bank S.A. z siedzibą w W.; dalej jako (...)) zaskarżył w całości wyrok Sądu Polubownego przy (...) Banków (...) z dnia 24 stycznia 2013 roku, wydany w sprawie o sygn. akt SP-M.11/A/11 z powództwa Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. (dalej jako M.) przeciwko skarżącemu oraz wniósł o jego uchylenie w całości, wstrzymanie jego wykonania na podstawie art. 1210 k.p.c. oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Skarżący zarzucił wyrokowi sprzeczność z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, tj. naruszenie zasady zakazu orzekania ponad żądanie, naruszenie zasady kontradiktoryjności oraz zasady dyspozycyjności

(art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.) oraz pozbawienie (...) możliwości obrony jego praw przed Sądem Polubownym przy (...) Banków (...) (art. 1206 § 1 pkt 2 k.p.c.)

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że sąd polubowny rozpoznając sprawę orzekł zgodnie z żądaniem Zakładu (...) sp. z o.o. w G., opierając się na innej podstawie faktycznej wyroku niż ta wskazywana przez M.. W ocenie skarżącego Sąd Polubowny przy (...) Banków (...) wydał orzeczenie w oparciu o zarzuty i twierdzenia nie podniesione wcześniej przez Zakład (...). W konsekwencji, doszło do naruszenia szeregu zasad postępowania cywilnego, w tym prawa (...) do obrony swoich praw, albowiem został on pozbawiony możliwości przedstawienia własnego stanowiska w sprawie. Skarżący podkreślił, że w pismach procesowych składanych w toku postępowania przed sądem polubownym Zakład (...) nie wywodził swoich żądań z faktu, że sporne transakcje są faktycznie jedną transakcją na warunkach niestandardowych. Twierdzenie o zawarciu jednej transakcji w formie struktury zerokosztowej, po raz pierwszy zostało zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku sądu polubownego, przez co (...) nie mógł zająć w tej kwestii jakiegokolwiek stanowiska ani też przedstawić kontrargumentów.

Wnioski skarżącego o wstrzymanie wykonalności wyroku sądu polubownego z 16 maja 2013 r. zostały prawomocnie oddalone (postanowienia z 29 lipca 2013 r. oraz z 28 maja 2014 r., k.35 i k.63)

Pismem z dnia 7 marca 2016 r., złożonym na rozprawie w dniu 8 marca 2016 r., przeciwnik skargi wniósł o oddalenie skargi oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego zgodnie ze złożonym zestawieniem, tj. w łącznej kwocie 7728,23 zł. Przeciwnik skargi wskazał, że zasady dyspozycyjności, kontradyktoryjności oraz zakazu orzekania ponad żądanie zgodnie z orzecznictwem sądowym w ogóle nie są podstawowymi zasadami porządku prawnego a spod kontroli wyroków sądów polubownych przez sądu powszechne wyłączono badanie prawidłowości podstawy faktycznej orzeczenia. Nadto, chybiony jest zarzut pozbawienia (...) możliwości obrony swoich praw, gdyż to bank narzucił klauzulę arbitrażową w stosowanej przez siebie umowie adhezyjnej.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2004 roku Zakład (...) sp. z o.o. w G. podpisał wraz z (...) S.A. w W. Umowę (...) nr (...), której przedmiotem było uregulowanie zasad zawierania, potwierdzania i rozliczania transakcji rynku finansowego zgodnie z załączonym wykazem. Integralną częścią umowy były Regulamin Ogólne Warunki Współpracy z klientami w zakresie transakcji rynku finansowego oraz regulaminy transakcji objętych umową ramową. Zgodnie z § 14 umowy ramowej spory, które powstaną w związku z realizacją umowy ramowej rozstrzygać będzie Sąd Polubowny przy (...) Banków (...) (umowa ramowa- k. 25-30, akta arbitrażowe).

Pozwem z dnia 16 grudnia 2011 roku Zakład (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. wniósł przeciwko (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.) o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.880.080,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 lipca 2010 r. do dnia zapłaty, zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według złożonego zestawienia (pozew, k.1-13, akta arbitrażowe).

W toku postępowania przed sądem polubownym strony przedstawiały swe stanowiska procesowe w ramach składanych pism procesowych, m.in. z pism pozwanego z 4 lipca 2012 r., 27 listopada 2012 r. i 20 grudnia 2012 r., oświadczeń składanych na rozprawie przeprowadzono m.in. dowody z zeznań świadków M. M. (1), P. S., transkrypcji nagrań telefonicznych między S. K. a M. M. (2) (protokół rozprawy przed sądem polubownym z 4 września 2012 r., k.18, akt arbitrażowych; pisma procesowe k.30-45, k.72, k.134-144, stenogram rozmowy z 23 lipca 2008 r., k.222-223 akt arbitrażowych)

W dniu 24 stycznia 2013 roku Sąd Polubowny przy (...) Banków (...) wydał wyrok, na mocy którego zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz Zakładów (...) sp. z o.o. w G. kwotę 1.880.080,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2012 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie oddalając powództwo. Jednocześnie zasądzono na rzecz Zakładów (...) sp. z o.o. w G. kwotę 30.703,06 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 28.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (wyrok z 24 stycznia 2013 r., sygn. akt SP –M.11/A/11, k. 226-247 akt arbitrażowych)

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że po analizie zawartej umowy ramowej oraz rozmów telefonicznych między stronami, kwalifikacja 48 transakcji jako zawartych osobno, a tym samym uznanie ich za standardowe jest chybione, gdyż podczas dokonywanych ustaleń pakiet negocjowanych opcji walutowych traktowano jako całość. Sąd polubowny uznał, że skoro w odniesieniu do spornej transakcji nie została przez strony dochowana forma, ustalona poprzednio odnośnie takich transakcji, przez to sporna transakcja nie została zawarta. Zatem sporna kwota pobrana przez pozwanego w ramach rozliczenia tej transakcji stanowi nienależne świadczenie. Odnośnie odsetek sąd arbitrażowy podkreślił, że pozwany pozostaje w zwłoce po upływie terminu 7 dni od dnia otrzymania odpisu pozwu, tj. od 15 lutego 2012 roku (wyrok z uzasadnieniem: k. 226-247 akt arbitrażowych).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie niespornych i niekwestionowanych przez strony dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sądu polubownego wskazanych szczegółowo w ramach ustaleń faktycznych niniejszej sprawy. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania ani nie budziła wątpliwości Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego jako niezasadna podlegała oddaleniu. Zgodnie z art. 1205 § 1 k.p.c. wyrok sądu polubownego wydany w Rzeczypospolitej Polskiej może zostać uchylony przez sąd wyłącznie w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia skargi o jego uchylenie. Skarga ta służy w stosunku do ostatecznych wyroków sądów polubownych.

Zgodnie z art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. uchylenie wyroku sądu polubownego następuje także wtedy, gdy sąd stwierdził, że wyrok sądu polubownego jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego).

Jak stanowi zaś art. 1206 § 1 pkt 2 k.p.c. strona może w drodze skargi żądać uchylenia wyroku sądu polubownego, jeżeli: strona nie była należycie zawiadomiona o wyznaczeniu arbitra, o postępowaniu przed sądem polubownym lub w inny sposób była pozbawiona możliwości obrony swoich praw przed sądem polubownym.

Przed przystąpieniem do szczegółowych rozważań, podkreślenia wymaga to, że kognicja sądu powszechnego rozpoznającego skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego nie obejmuje, co do zasady, kontroli zgodności wyroku sądu polubownego z prawem materialnym, ani badania, czy ma on oparcie w faktach wskazanych w jego uzasadnieniu (m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 grudnia 2004 r., I CK 405/04, niepubl., z dnia 8 grudnia 2006 r., V CSK 321/06, niepubl., z dnia 11 maja 2007 r., I CSK 82/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 64, z dnia 3 września 2009 r., I CSK 53/09, niepubl.).

Zadaniem sądu powszechnego rozpoznającego skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego jest zbadanie jedynie, czy w sprawie nie wystąpiła ustawowa podstawa do uchylenia tego wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., IV CSK 187/13). Sąd do którego wniesiono skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego nie działa jako sąd II instancji, uprawniony do merytorycznego badania sprawy z zastosowaniem przepisów prawa materialnego, lecz dokonuje oceny zaskarżonego wyroku jedynie w perspektywie naruszeń wskazanych w przepisie, a w rozpoznawanej sprawie - art. 1206 § 1 pkt 2 i 4 oraz 1206 § 2 k.p.c. Orzeczenie sądu państwowego ogranicza się w tym wypadku bądź do uchylenia wyroku sądu polubownego w całości lub części, bądź do oddalenia skargi. (por. wyrok S.A. w Poznaniu z dnia 16 listopada 2005 roku, I ACa 912/05 oraz wyrok SN z dnia 13 grudnia 1967, I CR 445/67).

Podsumowując, w ocenie Sądu Okręgowego przyczyny uchylenia wyroku sądu polubownego mają przede wszystkim charakter formalny i niedopuszczalne jest badanie, czy sąd polubowny należycie rozstrzygnął sprawę pod względem faktycznym i prawnym, a jedynie czy nie doszło do uchybienia klauzuli porządku publicznego.

Użyte w art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. sformułowanie „podstawowe zasady porządku prawnego”, wskazuje, iż chodzi o takie naruszenia przepisów prawa materialnego, które prowadzą do pogwałcenia zasad państwa prawa (praworządności), a wyrok narusza naczelne zasady prawne obowiązujące w Rzeczypospolitej Polskiej oraz godzi w obowiązujący porządek

prawny, czyli narusza pryncypia ustrojowo-polityczne i społeczno – gospodarcze (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2007 r., I CSK 82/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 64, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2009 r., II CSK 397/08, System Informacji Prawnej LEX nr 523608). Ocena ta winna być dokonywana z ostrożnością i przy uwzględnieniu wykładni zawężającej (zob. Tadeusz Ereciński, Karol Weitz, Sąd Arbitrażowy, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2008, str. 400). Dominuje pogląd, że ocena, czy wyrok sądu polubownego jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego odnosi się do jego treści, a nie prawidłowości postępowania przed tym sądem.

Przenosząc powyższe rozważania na stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy uznał, że wyrok sądu polubownego z dnia 24 stycznia 2013 roku, sygn. akt SP-M.11/A/11 nie jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej a w sprawie nie doszło do pozbawienia (...) możliwości obrony jego praw przed Sądem Polubownym przy (...) Banków (...).

Zważywszy na to, że strony miały możliwość aktywnego i nieskrępowanego uczestnictwa w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym oraz nieograniczonego zaprezentowania swoich stanowisk w trakcie rozprawy i w pismach procesowych złożonych w toku postępowania, Sąd Polubowny - po rozważeniu zebranego w sprawie materiału dowodowego – wydał wyrok, który należycie umotywował. Zaprezentowana motywacja nie narusza logicznych zasad rozumowania i wnioskowania. W tym miejscu ponownie należy podkreślić, iż rzeczą sądu powszechnego w toku postępowania o uchylenie wyroku sądu polubownego nie jest kontrola oceny materiału dowodowego dokonana przez sąd polubowny oraz prawidłowość uzasadnienia wyroku, albowiem niedopuszczalne jest badanie przez sąd powszechny, czy sąd polubowny należycie rozstrzygnął sprawę pod względem faktycznym i prawnym.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska skarżącego, jakoby fakt uznania 48 transakcji za jedną transakcję zawartą na warunkach niestandardowych, ustalony przez sąd polubowny na podstawie przedstawionego przez strony materiału dowodowego mógł być przedmiotem ponownego badania przed sądem powszechnym na skutek wniesienia skargi od wyroku sądu polubownego. Nawet jeśli Sąd Okręgowy uznałby, że okoliczność ta została nieprawidłowo ustalona, jak trafnie podnosi się w orzecznictwie skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego nie może być uwzględniona tylko z uwagi na ujawnione wadliwości podważanego wyroku pod względem prawnym lub faktycznym. (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1998 r., sygn. akt I CKN 709/97, LEX nr 511013). W konsekwencji, okoliczność czy wyrok znajduje oparcie w faktach wskazanych w jego uzasadnieniu nie może stanowić podstawy do kontroli wyroku sądu polubownego.

Należy również zaznaczyć, że poprzez dokonanie w/w ustalenia faktycznego nie doszło do naruszenia zasady zakazu orzekania ponad żądanie, zasady kontradiktoryjności czy też zasady dyspozycyjności.

Zasada związania sądu przy wyrokowaniu żądaniem wyrażona w art. 321 § 1 k.p.c., stanowiąca, że sąd nie może orzekać co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem powoda, ani zasądzić ponad żądanie obowiązuje w postępowaniu przed sądami powszechnymi i stanowi wyraz zasady dyspozycyjności, zgodnie z którą powód decyduje nie tylko o wszczęciu postępowania, ale także o zakresie rozstrzygnięcia sprawy. Zasada ta nie ma jednakże charakteru bezwzględnej, jej granice są przy tym przedmiotem przeprowadzanych przez ustawodawcę nowelizacji. Przykładowo za odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 321 § 1 k.p.c. uznaje się regulacje dotyczące przedmiotu orzekania w wyroku rozwodowym (art. 57 i 58 k.r.o.) czy w wyroku separacyjnym (art. 61³ k.r.o.). Zakaz orzekania ponad żądanie nie może być uznany za podstawową zasadę porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej, albowiem nie jest to zasada bezwzględna, niezmienna i trwała, a zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. nie może w ocenie Sądu Okręgowego stanowić podstawy do uchylenia wyroku sądu polubownego.

Również przyjęty model procesu cywilnego oparty na zasadzie kontradiktoryjności i powiązanej z nią zasadzie dyspozycyjności był przedmiotem licznych zmian. W związku z tym, w ocenie Sądu Okręgowego, zasadzie tej nie można przyznać waloru podstawowej zasady porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej albowiem nie charakteryzuje się ona niezmiennością i trwałością charakterystyczną dla fundamentalnych podstaw porządku

prawnego (por. m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt VIII GC 174/13, LEX nr 1720497). Ponadto z art. 1184 § 1 i 2 k.p.c. regulującego postępowanie przed sądem arbitrażowym wynika, że sąd polubowny nie jest związany przepisami o postępowaniu przed sądem powszechnym, a więc również art. 321 § 1 k.p.c..

Niezależnie od przedstawionej wyżej argumentacji należy zauważyć, że analiza pozwu złożonego przez M. oraz uzasadnienia wyroku wydanego na skutek jego złożenia, dokonana pod kątem ewentualnego uchybienia zasadzie z art. 321 § 1 k.p.c. prowadzi do wniosku, że w postępowaniu przed sądem polubownym nie doszło do naruszenia tej zasady. Niedopuszczalność wyrokowania co do przedmiotu nieobjętego żądaniem oznacza niemożność objęcia rozstrzygnięciem innych roszczeń niż przedstawione przez powoda. Natomiast zakaz zasądzania ponad żądanie oznacza, że sąd jest związany określonym przez powoda zakresem roszczenia, nawet jeśli z okoliczności wynika, że przysługuje mu roszczenie w większym rozmiarze. W niniejszej sprawie sąd polubowny nie zasądził innego roszczenia niż dochodzone przez powoda, nie orzekł również ponad żądanie, bowiem kwoty uwzględnione w wyroku nie przekraczają bowiem kwot żądanych przez powoda w pozwie, a w zakresie odsetek powództwo zostało nawet częściowo oddalone.

W ocenie Sądu Okręgowego, sąd polubowny władny był dokonać własnych ustaleń stanu faktycznego w granicach wyznaczonych przez przedstawiony przez strony materiał dowodowy. Podkreślić należy, iż postępowanie przed sądem polubownym nie ogranicza się do rozstrzygania o słuszności zgłaszanych w sprawie zarzutów, ale opiera się między innymi o dokonywanie ustaleń stanu faktycznego, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, jako że do pozwu dołączono odpis umowy ramowej, szereg innych dokumentów, nagrania z przeprowadzonych rozmów telefonicznych oraz przeprowadzono zawnioskowane dowody z zeznań świadków. Sąd Arbitrażowy dokonał ustaleń na podstawie przywołanych w uzasadnieniu dowód i w sposób szczegółowy uargumentował poczynione ustalenia.

Strona skarżąca zarzucała także, że sąd polubowny uniemożliwił bankowi wypowiedzenie się w kwestii formy zawarcia transakcji i przez to została pozbawiona możliwości obrony swych praw z uwagi na dokonanie samodzielnych ustaleń faktycznych i wskazania swoich twierdzeń dopiero w uzasadnieniu wyroku. W tym zakresie podkreślić trzeba, że z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że zarzut pozbawienia obrony swych praw zasługuje na uwzględnienie, gdy to pozbawienie miało charakter całkowity, gdy uniemożliwiono stronie zaprezentowanie swoich racji w trakcie procesu. Wadliwość czynności procesowych musiała skutkować uniemożliwieniem stronie udziału w postępowaniu lub w znacznej jego części (tak choćby: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, LEX nr 196607)

Ocena, czy doszło do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw, powinna być dokonywana przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy, a analizę, czy doszło do pozbawienia strony możliwości działania, trzeba rozpocząć od rozważenia, czy nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, a następnie ustalić, czy uchybienie to wpłynęło na możliwość strony do działania w postępowaniu; w końcu zaś ocenić, czy pomimo zaistnienia tych okoliczności strona mogła bronić swych praw w procesie. Dopiero w razie kumulatywnego spełnienia wszystkich tych przesłanek należy przyjąć, że strona została pozbawiona możliwości działania. (por. wyr. SN z dnia 16 grudnia 2011 roku, V CSK 21/11).

Stosownie do art. 1183 k.p.c. w postępowaniu przed sądem polubownym strony powinny być traktowane równoprawnie. Każda ze stron ma prawo do wysłuchania i przedstawienia swoich twierdzeń oraz dowodów na ich poparcie. W związku z powyższym, wobec aktywnego uczestnictwa przez skarżącego w postępowaniu dowodowym prowadzonym przez sąd polubowny nie można uznać, że zaszła podstawa uchylenia wyroku sądu polubownego, o której mowa w art. 1206 § 1 pkt 2 k.p.c. Z protokołów rozpraw przed sądem polubownym wynika, że każda ze stron miała możliwość zaprezentowania swojego stanowiska, miała zapewnioną swobodę wypowiedzi. Arbitr przewodniczący zwracał się do stron o ustosunkowanie się do określonych kwestii, a także o przedstawienie stanowiska po wymianie pism procesowych. Podczas rozpraw strony aktywnie uczestniczyły, m. in. zadając pytania świadkom. Jednocześnie w toku postępowania strony składały liczne pisma procesowe, przedstawiające ich stanowiska w sprawie. W tej sytuacji nie sposób mówić o pozbawieniu strony prawa do obrony wyłącznie z uwagi na dokonanie przez sąd polubowny odmiennych ustaleń faktycznych niż te wnioskowane przez stronę. Obowiązek sądu polubownego w

zakresie postępowania dowodowego należy rozumieć przede wszystkim jako obowiązek prowadzenia postępowania arbitrażowego w sposób, który zapewniałby samym stronom możliwość przedstawienia wszystkich twierdzeń i dowodów oraz - w ramach równego ich traktowania - ustosunkowania się do twierdzeń i dowodów zgłoszonych przez stronę przeciwną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.03.2008 roku, I CSK 445/07, Lex nr 445285).

Z uwagi na powyższe, na podstawie wyżej przywołanych przepisów, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach procesu sąd orzekł w pkt 2 na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, tj. na podstawie art. 98 k.p.c., gdyż skarżący w całości przegrał proces. Na koszty procesu poniesione przez przeciwnika skargi składają się kwota: 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 10. ust. 1. pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349) oraz 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej za pełnomocnictwo oraz wydatki przeciwnika skargi na które składają się koszty przejazdu pełnomocnika na rozprawę samochodem osobowym do Sądu Okręgowego w (...) z P. (łącznie 620 km), według stawki 0,8358 zł za kilometr przebiegu pojazdu określonej w § 2 pkt 1 lit. B rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy, tj. 511,00 zł.

SSO Marzena Iwańska